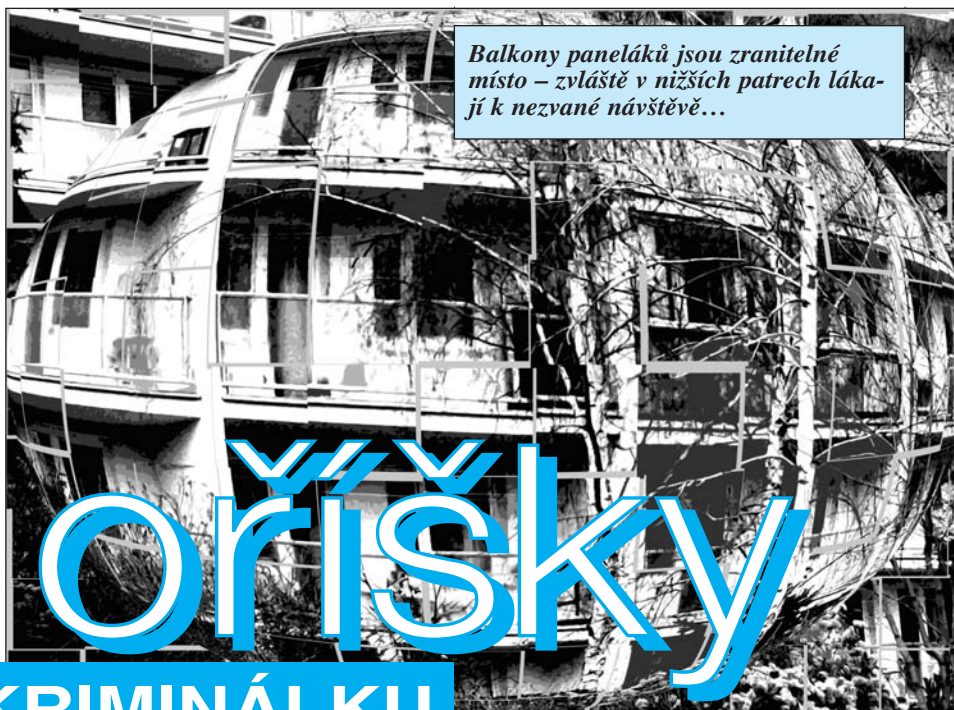

Popravdě řečeno, titulek poněkud klame: oněch oříšků, jež louskala Služba kriminální policie a vyšetřování v Praze III po řadu měsíců v letech 2006 a 2007, bylo podstatně víc. Několik desítek, jen tak odhadem. Ale možno je spojit do tří sérií – podle pachatelů a krycích názvů, jež každá dostala.

Tři

PRO KRIMINÁLKU

První měla jméno KRTEK, druhá STEREO – a třetí RAMONA

Společné mají všechny tři kauzy fakt, že se v nich jednalo o krádeže vloupáním: do bytů, rodinných domků, ale i kanceláří a provozoven. Každý kriminalista vám řekne, že bytařina se vyšetřuje obtížně a výsledky nebývají moc velkolepé. Zvláště v Praze, kde pachatelům jde na ruku velká anonymita prostředí, se dopadení pachatelů považuje za opravdový úspěch – zvláště, když jde o tak početné série jako v našem případě. Hůř se objasňuje snad už jen kapsařina a auta.

Pročež čest a sláva kriminalistům z odboru majetkové kriminality v Praze III. Obvodu, jenž policejně spojuje městské obvody 3, 8, a 9, a mezi pěti pražskými policejními distrikty je – co do území – nejrozlehlejší. A teď už k věci.

Případ číslo jedna se začal odvíjet na konci roku 2006, pak, po krátké odmlce, se pachatel vrátil do oběhu zjara roku následujícího. Celkem se do bytů vloupal a kradl osmkrát. Nejvíce loni v létě. Letní zloděj? Každopádně, letní návyk mnoha obyvatel proseckých paneláků nechávat dveře na balkon dokořán, anebo aspoň pootevřené, mu hrál do noty. Mnozí dokonce nechávají aspoň pootevřeno i v době, kdy jsou mimo domov. Včetně noci...

A ráno se pak někteří nestačili divit. Bedlivě prohledaný byt, třebaže ztráty na majetku nepatřily k největším. Pachatel odnášel hlavně drobnou elektroniku, zapomenuté mobily, ovšemže hotovost, pokud nějakou našel. Vlastně troškař, řekl by se, kdyby z osmi vloupání nepo-

vstala úhrnná škoda skoro půl miliónu.

Jak se dotyčný k lupu dostával? Trochu obratnosti, trochu rizika – a byl uvnitř! Lezl na bytové balkony, které jsou na Proseku dost nízko nad zemí a postavené tak, že jen trochu šikovnému zájemci nabídnou řadu záchytných bodů. Náš muž nebyl ovšem žádný artista, lezl hlavně do bytů v prvních patrech, jen výjimečně až do druhého. Pokud náhodou balkonové dveře otevřené nebyly, neváhal a vypáčil je. Jednou taky nad rámem šlohnul osobní auto – že se mu nechťelo domů pěšky. Jinak tak většinou chodil – z Letňan, kde měl pronajatý byt, je to na Prosek docela hezká procházka, zvláště za vlhkých letních svítání. Stopy v bytech nenechával, o otiscích ani nemluvě.

„Dneska už každý zelenáč ví, že bez rukavic ani ránu. A on žádný začátečník nebyl, měl už svoje odsezeno,“ říká nadporučík Aleš Konečný, který na Praze III šéfuje oddělení bytů v rámci odboru obecné kriminality.

Kriminálka při svých úvahách vycházela spíše ze způsobu, jímž pachatel své kousky prováděl. Modus operandi, říká se vznešeně. Na jeho základě si vytipovala pár kandidátů, kteří mají ve zvyku „pracovat“ podobně, operativci si je obhlédli a pohlídali. No, a pak spadla klec: jedna domovní prohlídka v onom bytečku v Letňanech – a bylo to. Tak opatrný, aby věci z vloupání neschoval doma, pachatel nebyl.

A tak putoval do vazby, třebaže zatloukal docela zdatně, důkazů měli proti němu dost. Když se ho ptali, proč to všechno, tvrdil, že sice práci hledal, avšak nenacházel. A z něčeho přece člověk žít musí, když je mu osmadvacet roků a má celý život před sebou, ne? Nu, teď tedy bude mít nějaký čásek zřejmě o veškeré zaopatření – včetně ubytování – postaráno...

Neveselý hrdina druhého příběhu je taky sólista. Akční rádius si ovšem zvolil trochu větší – od roku 2005 do roku 2007 „operoval“ na území pražských obcí Horní Počernice, Čakovice, Újezd nad Lesy. A jak jinak, v těchto příměstských lokalitách sázel výhradně na rodinné domky. V klidu ale nechával čerstvé novostavby a okázalé haciendy zbohatlíků. V nich by mu sice kynul možná lup onačejší, jenže taky by tam mohl narazit na rafinované poplašné zařízení. A on by si neuměl poradit ani se psem! Navíc měly takové starší domky jednu významnou specifiku: špaletová okna! S nimi si pachatel uměl skvěle poradit. Nožičkem tiše vypáčil jednu skleněnou tabulku a pak už si snadno protáhl ruku a zevnitř si otevřel kličkou. Odcházel buď stejnou cestou, jakou přišel, anebo když našel v domě klíče, odemkl si a důstojně odkráčel hlavním vchodem.

Takže si pečlivě vyhlížel obstarožní vilky, kde bydleli stejně postarší obyvatelé. Předpokládal totiž – a předpoklady mu vycházely – že tam nějaký tajný alarm nehrozí. Kde by na něj důchodci vzali?

Náš pachatel totiž rovněž lezl do vyhlédnutých vilek za noci, ale ve svém úsilí se nenechal odradit ani v případě, že někdo byl doma. Zase kalkulace, která mu podivuhodně vycházela: soudil, že starší lidé mají tvrdý spánek, anebo spíš horší sluch? A že ho tedy při práci rušit nebudou.

„Při výslechu vyprávěl, jak třeba stál nad spící paní – ale že mu to nezabránilo, aby domek vykradl,“ vzpomíná si vrchní inspektor Petr Kedroň, který si na tomhle případu spolu s poručíkem Michalem Dadákem a poručíkem Miroslavem Novákem popracoval asi nejvíce.

Vlastně bylo svým způsobem štěstí, že pachatelův předpoklad vycházel. Protože – kdo ví, jak by zaskočený muž reagoval,

kdyby ho majitelé domku vyrušili? Nebo kdyby se jeho snažení dokonce pokusili postavit? Už se staly případy, že z prostého lupiče se za jedinou zlou minutu stal násilník. I vrah. Cesta do pekel se láme znenadání...

Pokud ale pachatel našel hnízdečko prázdné, probral ho vskutku důkladně a na účet svých nedobrovolných hostitelů navíc nejen pojedl a popil, nýbrž nezřídka si v jejich ložnici i schrupnul. Což pro kriminálku ovšem znamenalo pochopitelně nemalou šanci a výhodu: biologické stopy.

„Nevěděli jsme sice, od koho pocházejí, protože profil DNA dotyčného odebrán v minulosti nebyl,“ vzpomíná Petr Kedroň, „ale poměrně brzy jsme jejich srovnáním zjistili, že jde o práci jednoho a téhož člověka.“

Pachatel byl ovšem docela pilný a do díla chodil skoro pravidelně. A uspěl, někdy líp a někdy méně výnosně, ale celkem dvaatřicetkrát! Přinejmenším. I když v jeho případech jde skoro o jistotu: na rozdíl od svého proseckého „kolegy“ po

Měl i děti, na které ovšem dávno neplatil. Dokonce měl za to v minulosti soud.

Když se ho podařilo skoro s jistotou ztotožnit – měl už z minulosti na triku dost hříčků, takže v evidencích nechyběl – čekali na něj kriminalisté trpělivě v autě skoro týden před jednou z hospod, kam měl údajně pravidelně chodit. Neukázal se! A tak přišlo celostátní pátrání i televizní relace – a nakonec našeho mušketýra ze Slovenska čapla obyčejná policejní hlídka někde v Troji. Doklady neměl, ale představil se pravým jménem. A vůbec nedělal velké těžkosti: dokonce přiznal, že část dosud nezpeněženého lupu skrývá v automatické úschovni schránce na holešovickém nádraží. A vskutku tam kriminalisté nějaké věci zajistili a následně vrátili majitelům.

Do třetice kauza jménem RAMONA. Skrývají se pod ní četná – více než šedesát! – vloupání do rodinných domků po celé Praze. A ovšem dvojice velmi pil-

slechů dvou podezřelých mladíků. A pak už bylo napůl vyhráno: jejich komunikace éterem byla častá a nic neskrývala.

Jeden je Libeňák, druhý z Říčana. Seznámili se ve vězení při výkonu trestu, i kámoše měli povětšinou „z branže“. Zatýkáni probíhalo současně, aby si partáci nemohli nějak dát echo. A když si pro toho z Palmovky trojice kriminalistů přišla a on jim otevřel, poněkud zkoprněla.

„A vy jste kdo?“ vyhrkl jeden v údivu.

Z fotografií z evidence i těch, pořizovaných sledovačkou, měli totiž pocit, že půjde o dvoumetrového habána, a tohle byl spíš střízlík než lamželezo. Představil se – a už to jelo. Vzápětí se do věci vložila svým jekotem družka, které omylem zhasli na záchodě, ozval se pláč nemluvněte. Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči.

Parták z Říčana pracoval v tamním autobazaru, kriminálka si přišla pro něj do práce. A zatýkáni ovšem přivábilo velkou pozornost: několik desítek diváků z okolí, ženy omdlévaly, děcka vřískala. Paráda, hotová Sicílie!

Jen část zadržených notebooků, jež pocházely z vloupání

Žádný starší rodinný domek široko daleko nebyl v bezpečí

zadržení totiž obsáhle vypovídal. Ne že by si vedl přímo evidenci, ale dost si pamatoval. Kdy se kam vypravil a jak byla která noc výnosná...

Jednou dokonce našel čtyři sta tisíc na hotovosti, ale jak tvrdil u výslechu, někdo ho o ně okradl, když se ze samé radosti kdesi v hospodě opil.

Ani on nebral moc věcí a rozhodně nic těžkého, soustředoval se na cennosti a bral zejména starožitnosti, které mnohdy měly pro majitele cenu hlavně citovou. Tím se ovšem netrápil: všechno mizelo v bezedném víru pražských bazarů a starožitnictví, kde dohledat cokoli bývá těžké, ne-li nemožné. Některé zlaté předměty odprodal náš pachatel dokonce ve firmě, jež se zabývá sléváním drahých kovů a kde tedy stopy po konkrétních klenotech mizí naprosto spolehlivě: výkupní cena je nižší, ale spolehlivá.

Zvláštní je, jak dovedně se uměl skrývat: nikdy se nenašel svědek, který by ho v inkriminované oblasti byl i jen zahlédl a všiml si jeho zjevu: čtyřicet pryč, ale dlouhé, nápadně dlouhé vlasy, vousy: prý jako mušketýr. Pachatel v pohybu. Měl sice trvalé bydliště v severních Čechách, ale dávno tam nežil, přespával porůznu.

ných pachatelů. Teprve osmadvacet a třicet roků, ale už dávno žádní nazdárci: do akce chodili pravidelně, skoro jak na píchačky. Dokonce o svých záměrech okázale hovořili v partě: Jdete zejtra do práce? Jo, jo, zejtra makáme. A makali. Pěšky ovšem nechodili. Vozili se najaťm autem, tam i zpět.

Na začátku jejich konce byla, jak už se tak stává, drobnost. Operativci z městské správy zachytili v jednom z bazarů mobil, jenž podle výrobního čísla pocházel z jednoho vloupání. Štěstí: zloděj ho totiž prodal pod vlastním jménem, jež už kriminálce leccos říkalo. A pak už to chtělo „jen“ hrozně moc kriminalistické trpělivosti a důslednosti.

Týdny a měsíce týmové práce.

Záhy se ukázalo, že i tihle pachatelé mají svou osobitost: do domků se dostávali buď sklepem, když našli jeho okénko pootevřené, anebo vyřízli – velmi čistá práce! – otvor do plastových vchodových dveří. Fakt, že je někdo doma, je nemohl odradit: naopak, v tom případě soudili, že bude vypnuté poplašné zařízení. A bylo.

Trvalo ale týdny a měsíce, než se podařilo posbírat tolik indicí, že mohl státní zástupce požádat soud o povolení odpo-

Za zmínku asi ještě stojí i dělba práce těch dvou: jeden kradl, druhý hlídal. A ten, co chodil dovnitř, trošinku okrádal i svého partáka: do placu při dělení nedával jaksi všechno, co mu uvízlo za prsty v domku. Ale tak už to chodívá, že když je šance, zloděj okrade zloděje...

Následovaly domovní prohlídky, ale moc věcí se zajistit nepodařilo. Oba mladíci tihli k drogám a k hernám, to se pak penízky otáčejí. Celková škoda je vskutku pořádná – kolem čtyř milionů...

Zadržení ovšem svorně drží bobříka mlčení, vzhledem k množství důkazů, jež shromáždili trpělivi kriminalisté, jim to zřejmě bude houby platné.

Úspěch? Zajisté! Jenže jak kriminalisté říkají se smutným humorem, za každého zavřeného gaunera vstanou noví bojovníci. S bytí se asi nedá vyhrát, jenomže nikdy se s nimi nesmí přestat bojovat. Protože jinak by rozkradli svět.

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK